

Michał Zaborowski

godło: diakola

Którędy?

czy tędy do niebios bram
przez łąki krwią zroszone
gdzie w grunt z posoką wsiąkają
marzenia niedopełnione

czy tędy do niebios bram
przez rozorane pola
gdzie błogą prostotą życie
a światem całym rola

czy tędy do niebios bram
za tej ulicy rogiem
gdzie grosz w kaszkiecie żebraka
czy wskażą latarnie drogę

a żaden z podróżnych nie wie
czy tędy do niebios bram
czy w stronę całkiem przeciwną
czy jednak kierunek ten sam

czy taka droga istnieje
gdy cel pozostaje niepewny
bo czyliż zdążając wybraną
dane jest poznać którędy

Michał Zaborowski

godło: diakola

**Symfonia wariatów
(z wizytą w barze)**

pierwsze skrzypce
nie smyczek
lecz nóż plastikowy
szeleści łagodnie
po tacce tekturowej

i słomka
jeszcze trąca
trzonek o czubka kubek
i kubka czubek
i czubkiem o kubek

krzesło
skrzypiące wciąż
i
sunące po podłodze
skrzyp na prawej nodze
na lewej nodze skrzyp

i brzęk skrzydeł komara
co w mózg się wżera
i ton się oddala i w głośność przybiera
nacierają i wżera
spozierasz użera

jęczę w barze
wyzuty z emocji
gustu
marzeń
głos wiodący
wciąż bardziej obcy
w symfonii wariatów

Małe fado

tę mgieł nocnych melodię zapożyczoną
przeplątałam powabnie przez każde me słowo
i rytmem powolnych faz zmiennych księżyca
wers nocy zapachem ożywym przesycam
by zwiewny ulotny choć nieco zawiły
także i przyszłym miesiącom był miłym
a tańcząc wirując z srebrzystych gwiazd pyłem
co rusz się rozpływał ulotnym zachwytem

co to z obowiązku
czy z płonnej obawy
romantyczny głupiec
konając liczbę sylaby
choć z słowa nikt nie rozlicza
w tak nielizbońskich uliczkach
w tak nielizbońskich dzielnicach
moje małe fado
nie żał mi dni przemoczonych deszczem
nie żał mi snów pamiętanych jeszcze
płacząc wspomnieniem dni które spłyną nim zliczyć je zdążę
zgrabnie się rozpłyną
i sam zostanę bez gitary wtóru
tak jak sam jestem samotny i w bólu
zbołały w samotności
z samotnością przy boku
samotnością wypełniony
w samotności wyroku

czy to z obowiązku
czy z płonnej obawy
romantyczny głupiec
konając liczbę sylaby
choć z słowa nikt nie rozlicza
w tak nielizbońskich uliczkach
w tak nielizbońskich dzielnicach
moje małe fado

tekst życia jest znośny melodia zaś prosta
choć czasem duch mój słowiański
czy z braku talentu
czy niby niechcący
w akordzie dźwięk zmyli
a smutek zostaje
spojrzawszy na chwili ulotność
już piękniej nie będzie
więcej nic nie będzie

co to z obowiązku
czy z płonnej obawy
romantyczny głupiec
konając liczbę sylaby
choć z słowa nikt nie rozlicza
w tak nielizbońskich uliczkach
w tak nielizbońskich dzielnicach
moje małe fado

Michał Zaborowski

godło: diakola

